

ภาพประกอบ	ภาพลักษณ์	เสียง
ผู้ช่วยขายนึ่งสุ่มคิด	<p>จากพัฒนาการแต่ละวัน</p> <p>จากความกดดัน</p> <p>สาเหตุของความวิตกกังวล</p> <p>ประสบการณ์ในอดีต</p>	<p>จากพัฒนาการแต่ละวัน</p> <p>จากความกดดัน</p> <p>สาเหตุของความวิตกกังวล</p> <p>1. ประสบการณ์ในอดีต เป็นความวิตกกังวลที่สะสมมาตั้งแต่อดีต</p>
ผู้ช่วยขายนึ่งหวาดกลัว	มีสิ่งคุกคามจิตใจ	2. มีสิ่งคุกคามหรือรู้สึกว่ามีสิ่งคุกคามต่อ
ผู้ช่วยหญิงนึ่งร้อยไห้	จากการสูญเสีย	<p>อัคมโนทัศน์</p> <p>3. สูญเสียหรือรู้สึกว่าจะสูญเสียบุคคลที่มีความสำคัญต่อตน</p>
ผู้หญิงกินขนมแล้วนั่งกุมศีรษะ	มีสิ่งคุกคามต่อร่างกาย	<p>4. มีสิ่งคุกคามหรือรู้สึกว่ามีสิ่งคุกคามต่อร่างกาย</p>
ภาพถนนที่มีกรจราจรขวาวและมีการก่อสร้าง	สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลง	5. สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลง หรือรู้สึกว่ามีสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลง

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
ภาพคนเดินดูสินค้าหน้าเคาน์เตอร์โดยไม่ซื้อของเลย	เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง	6. เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงหรือรู้สึกว่าเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง
ภาพเด็กนั่งบนรถเด็กเล่นแต่หน้าเศร้าไม่มีความสุข ภาพกลุ่มเด็กนักเรียน ภาพกลุ่มวัยรุ่น ภาพสตรีมีครรภ์	จากพัฒนาการแต่ละขั้น	7. วิดกกังวลตามขั้นพัฒนาการ เช่น การแยกจากพ่อแม่ สัมพันธภาพกับเพื่อน ๆ ในวัยเด็ก - พัฒนาการเพศของวัยรุ่น - การตั้งครรภ์ การเป็นพ่อแม่ อธิษฐานการทำงาน - การสูญเสียวัยผู้ใหญ่ - การสูญเสีย, สังหาร, การเกษียณอายุของวัยชรา
ภาพคนชรา นั่งอย่างโดดเดี่ยวได้ต้นไม้	จากการขาดเดา	8. การคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะมากุศลคาม
ภาพน้ำไหลป่าเข้าท่วมบ้านเรือน ภาพการเปลี่ยนแปลงของเมือง	จากความไม่แน่นอน	9. ความไม่แน่นอนหรือความคลุมเครือของเหตุการณ์ในอนาคต

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพผู้หญิงมองดูกับผู้ป่วยหญิง</p> <p>ภาพผู้หญิงเอายาออกจากถุงของโรงพยาบาลแล้วกินยาที่ทำทางเศรษฐกิจ</p> <p>เด็กผู้หญิงถือบีบีซีรัม</p>	<p>การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล</p> <p>1. การช่วยเหลือด้านจิตใจคือการยอมรับและช่วยให้เขายอมรับตนเอง</p> <p>การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล</p> <p>การช่วยเหลือทางด้านจิตใจ</p> <p>2. ให้อาสาสมัครจิตอาสา</p> <p>การให้อาสาสมัครจิตอาสา</p>	<p>การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล</p> <p>1. การช่วยเหลือด้านจิตใจคือการยอมรับและช่วยให้เขายอมรับตนเอง</p> <p>การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล</p> <p>1. การช่วยเหลือทางด้านจิตใจ คือ การตระหนักและยอมรับว่าผู้ป่วยอยู่ในภาวะวิตกกังวล คือ ภัยคุกคามก่อนเกิดภาวะวิตกกังวล ยอมรับการแสดงออกของผู้ป่วย ช่วยให้ผู้ป่วยยอมรับตนเอง และเผชิญกับภาวะวิตกกังวลโดยไม่เพิ่มความวิตกกังวลอื่น ๆ ให้ผู้ป่วย และช่วยผู้ป่วยใช้พลังงานส่วนเกินไปในทางสร้างสรรค์</p> <p>2. ให้อาสาสมัครจิตอาสา</p> <p>กรณีรุนแรงและมีโรคอื่นร่วม</p> <p>2. การให้อาสาสมัครจิตอาสา ภายใต้อาสาสมัครจิตอาสา การให้อาสาสมัครจิตอาสาวิตกกังวลรุนแรง ผู้ป่วยไม่สามารถจัดการกับมันได้ และมีโรคทางกาย ทำให้ต้องรับผลความวิตก</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพคนนั่งสมาธิ.</p> <p>ภาพเด็กตัวสูงนั่งตักพ่อ แม่เอาตุ๊กตา</p>	<p>3. ฝึกทำ Relaxation</p> <p>3. ฝึกทำ Relaxation</p> <p>4. การทำ Decondition คือ การเผชิญกับสิ่งที่กังวลอีกทั้ง</p> <p>-Systemic desensitization</p> <p>เผชิญอย่างค่อยเป็นค่อยไป</p> <p>-Flooding</p> <p>เผชิญอย่างรุนแรง</p> <p>-Assertive Training</p> <p>ฝึกการกล้าแสดงออก</p> <p>การทำ decondition</p>	<p>กังวล เช่น ความตื่นโหดสูง, โรคหัวใจ เป็นต้น</p> <p>3. ฝึกทำ Relaxation</p> <p>3. การฝึก Relaxation หรือการฝึกผ่อนคลาย โดยธรรมชาติมนุษย์มีความสามารถที่จะผ่อนคลายแต่จะสูญเสียเมื่อพบความเครียด การฝึก การผ่อนคลาย เป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาและความตั้งใจ ซึ่งก่อนแนะนำผู้ป่วย เราต้องทดลองฝึกดูก่อน</p> <p>4. การทำ Decondition คือ การเผชิญกับสิ่งที่กังวลอีกครั้ง</p> <p>-Systemic desensitization</p> <p>เผชิญอย่างค่อยเป็นค่อยไป</p> <p>-Flooding</p> <p>เผชิญอย่างรุนแรง</p> <p>-Assertive Training</p> <p>ฝึกการกล้าแสดงออก</p> <p>4. การทำ decondition หมายถึง การให้</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>สุนัขมาให้เด็กหันหน้าหนีถอดท่อ แล้วคืน รนหนีท่อถอดแล้วปลดอบ ในที่สุดเด็กกล้าข้มตุ๊กตาสุนัข จากนั้นพ เด็กไปดูตุ๊กตาสุนัข โดยมีพ่ออยู่ด้วยตลอด</p>	<p>Systemic desensitization เสนิธิอย่างค่อยเป็นค่อยไป</p>	<p>ผู้ป่วยเผชิญกับสิ่งที่กังวลอีกครั้งหนึ่ง มักใช้หลัง ผู้ป่วยฝึก Relaxation ได้แล้ว โดยเริ่มจากให้ เสนิธิกับสิ่งที่กลัวน้อยที่สุด แล้วค่อย ๆ เพิ่มไป ผู้ระดับสูงขึ้น เรียกว่า Systemic desensitization หรือให้ผู้ป่วย เสนิธิกับความกลัวอย่างต่อเนื่องที่ โดยมีผู้รักษายอยู่ด้วย โดยใช้เวลานานพอสมควร จนกระทั่ง ผู้ป่วยชินชากับสิ่งที่หล่านั้น เรียกว่า Flooding</p>
<p>ภาพเด็กกลัวสุนัขพ่ออุ้มพาไปวางข้างตุ๊ก สุนัข เด็กตื่นรนหนีถอดท่อ พ่อปลดอบและอยู่ด้วยตลอด เด็กกล้าหยอกเล่นกับสุนัข</p>	<p>Flooding เสนิธิอย่างรุนแรง</p>	<p>หรือฝึกให้กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม จะ ช่วยให้ผู้ป่วยลดความวิตกกังวลลงได้ เรียกว่า Assertive training</p>
<p>ภาพตัวแบบพูดหน้าชั้น</p>	<p>Assertive Training ฝึกการกล้าแสดงออก</p>	<p>5.ลดความคิดไม่มีเหตุผล</p>
<p>ภาพผู้ป่วยหญิงพูดกับตัวแบบสี่หน้าไม่พอใจ ตัวแบบพูดผู้ป่วยอีกหน้ายอมรับ</p>	<p>ลดความคิดไม่มีเหตุผล</p>	<p>5.ลดความคิดไม่มีเหตุผล 5. การลดความวิตกกังวลโดยลดความคิด ไม่มีเหตุผล โดยให้ผู้ป่วยเขียนพฤติกรรม ความ รู้สึก และอารมณ์ต่าง ๆ อย่างเต็มที่ โดยที่</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>กระบวนการพยาบาลผู้ป่วยวิกฤต</p> <p>การประเมินสภาพการส่งออกที่เป็นปัญหา</p> <p>การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์สังคม และ สิ่งแวดล้อม</p>	<p>พยาบาลจะต้องไม่ไปตัดสินข้อมูล ให้ผู้ป่วยนึกย้อนว่าก่อนจะเกิดพฤติกรรมและอารมณ์ที่เป็นปัญหาคงแล้ว บุคคลคิดอย่างไรบ้าง ถ้านิยามความเชื่อ ความคาดหวัง ความกังวล โดยให้เขียนออกมาเป็นรูปธรรมและเฉพาะสถานการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่</p> <p>นำลักษณะความคิดมาพิจารณาร่วมกันแยกความคิด มีเหตุผล และ "ไม่มีเหตุผล"</p> <p>นำความคิดที่ไม่มีเหตุผลมาวิเคราะห์ความเป็นไปได้</p> <p>ปรับความคิดให้มีเหตุผลเพราะถ้าปรับไม่ได้ก็ต้องยอมรับสภาพความเครียด</p>	<p>กระบวนการพยาบาลผู้ป่วยวิกฤต</p> <p>ทำโดยการประเมินสภาพการส่งออกที่เป็นปัญหา ทั้งด้านพฤติกรรม อารมณ์ความรู้สึก และการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ และการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ตัวเมฆหนึ่งคุยกับผู้ป่วยหญิง</p>	<p>การใช้ยา และ สิ่งเสพติด และการตระหนักถึงปัญหา</p> <p>กระบวนการพยาบาลผู้ป่วยติดกัญชา</p>	<p>การติดต่อกับสถานการณ์ปัญหา ข้อมูลทางสังคม และ ถึงแวดล้อม ประวัติการใช้ยา และ สิ่งเสพติด และ การตระหนักถึงปัญหาความกังวล</p> <p>กระบวนการพยาบาลผู้ป่วยติดกัญชา</p> <p>บทบาทที่สำคัญบทบาทแรกของพยาบาล คือ การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับภาวะวิตกกังวล ทำได้ โดย</p>
<p>ผู้ป่วยหญิงเริ่มร้องไห้จนแรงทรุด เหนื่อยหอบ</p> <p>ตัวเมฆปลอม จับมือ บอกผู้ป่วยว่าทางใจเร็ว เกินไปแล้วควบคุมการหายใจ</p>	<p>การประเมินลักษณะแสดงออกที่เป็นปัญหา</p>	<p>1. การประเมินลักษณะแสดงออกที่เป็น ปัญหา เพื่อให้ความช่วยเหลือในัจจุบันนั้น เพื่อลดความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วย</p>
<p>นักศึกษาจับมือผู้ป่วยและบอกถึงสาเหตุที่ทำให้ ให้ผู้ป่วยมีอาการ</p>	<p>ประเมินทั้งด้านพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก</p>	<p>2. ประเมินลักษณะการแสดงออกในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านการศึกษา พฤติกรรม อารมณ์ และ ความรู้สึกและประเมินการเปลี่ยนแปลงทางด้าน สรีระ ทั้งในด้านความถี่ ความรุนแรง และความ</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ตัวแบบตามอาการที่ทำให้ผู้ป่วยวิตกกังวล</p>	<p>เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์</p>	<p>ยาวนาน เพื่อวางแผนในการพยาบาลระยะยาวต่อไป</p> <p>3. เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เข้ามากระทบกับผู้ป่วยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ทั้งลักษณะของสถานการณ์ ความรุนแรงและความยาวนาน ความถี่ของสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อวิเคราะห์ปัญหา ความวิตกกังวลของผู้ป่วย</p> <p>4. เก็บข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการติดต่อสถานการณ์ปัญหา ทั้งในด้านการรับรู้ เนื้อหา และลักษณะเพื่อวางแผนในการช่วยปรับเปลี่ยนความคิดและการประเมินผู้ป่วยทั้งในระยะสั้น และในระยะยาว</p>
<p>ตัวแบบตามสาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยแยกตัวผู้ป่วยบอกถึงสาเหตุ</p>	<p>เก็บข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้</p>	<p>5. เก็บข้อมูลด้านครอบครัว สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งแหล่งสนับสนุนทางสังคม สถานะทางเศรษฐกิจและอื่นๆ ที่เป็นองค์ประกอบเตรียมในการทำให้เกิดปัญหาหรือเป็นตัวแปร ที่</p>
<p>ตัวแบบตามถึงอาชีพ และมีปัญหาทางเศรษฐกิจ</p>	<p>เก็บข้อมูลด้านครอบครัวสังคม และสิ่งแวดล้อม</p>	

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ตัวแบบถาถึงการใช้ของผู้ป่วย</p>	<p>เก็บข้อมูลในเรื่องประวัติการใช้ยา</p>	<p>พยาบาลจะสามารถนำวางแผนพยาบาลได้</p> <p>6. เก็บข้อมูลในเรื่องประวัติการใช้ยาของผู้ป่วย รวมทั้งสารเสพติดต่าง ๆ ที่ใช้ เช่น สุรา ภัยไข้เจ็บ กระทั่งนำยา กานเฟ ซึ่งอาจทำให้เกิดอาการคล้าย ๆ กับผู้มีความวิตกกังวล ถือเป็นข้อมูลในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือ</p>
<p>ผู้ป่วยเล่าถึงสภาพภายในครอบครัว</p>	<p>ประเมินลักษณะในการตระหนักถึงปัญหา</p>	<p>7. ประเมินลักษณะในการตระหนักถึงปัญหา ความวิตกกังวลของตนเอง ความตั้งใจที่จะรักษาหรือช่วยเหลือตนเอง รวมทั้งความพยายามของครอบครัวที่จะช่วยลดปัญหาของผู้ป่วย</p>
<p>ภาพนักศึกษาพยาบาลนั่งฟังผู้ป่วยหญิง</p>	<p>วิธีเก็บข้อมูลกับได้โดย การสังเกต การสัมภาษณ์ การ ใช้แบบสอบถาม</p>	<p>วิธีเก็บข้อมูลกับได้โดย การสังเกต การสัมภาษณ์ การ ใช้แบบสอบถาม</p>
	<p>วิธีเก็บข้อมูล การสังเกต</p>	<p>วิธีเก็บข้อมูล</p> <p>1. การสังเกต สามารถสังเกตได้จาก</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
พร้อมจับมือ		พฤติกรรมแสดงออก
นักศึกษาอายุผู้ปวย	การสัมภาษณ์	<p>2. การสัมภาษณ์ในเรื่องความคิดและสภาพการณ์ ปัญหาที่ไม่สามารถสังเกตได้และแบบแผนสุขภาพทั้ง 11 อย่าง</p>
ภาพแบบสอบถาม	<p>หลักการให้การพยาบาล</p> <p>สังเกตสิ่งเร้า ระดับความกังวล</p> <p>ใช้ทักษะ จัดกิจกรรมและสิ่งแวดล้อม</p> <p>ดูแลให้ได้ขานและการรักษาอื่นๆ</p> <p>ช่วยให้ควบคุมตนเองได้</p> <p>เป็นเพื่อน</p>	<p>3. การใช้แบบสอบถาม เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดและลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ</p> <p>หลักการให้การพยาบาล</p> <p>ผู้ป่วยที่มีความวิตกกังวล</p> <p>ช่วยให้หาสังเกตสิ่งเร้า</p> <p>พิจารณาระดับความกังวล</p> <p>ใช้ทักษะลดความกังวล</p> <p>จัดกิจกรรมและสิ่งแวดล้อม</p> <p>ดูแลให้ได้ขานและการรักษาอื่นๆ</p> <p>ช่วยให้ควบคุมตนเองได้</p> <p>ช่วยระดับประคอง เป็นเพื่อน</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพหน้ผู้ป่วยหญิงพูด</p>	<p>หลักการให้การพยาบาล</p> <p>เปิดโอกาสให้ผู้ป่วยระบายความคับข้องใจต่าง ๆ</p> <p>สังเกตสิ่งเร้า</p> <p>รับรู้ระดับความวิตกกังวล</p> <p>ทักษะลดความวิตกกังวล</p> <p>เผชิญปัญหา</p>	<p>หลักการให้การพยาบาลผู้ป่วยที่มีความวิตกกังวล โดยทั่ว ๆ ไป มีลักษณะดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เปิดโอกาสให้ผู้ป่วยระบายความคับข้องใจต่าง ๆ 2. ช่วยให้ผู้ป่วยได้สังเกตสิ่งเร้าหรือสัญญาณเตือนถึงความวิตกกังวล 3. กระตุ้น ให้ผู้ป่วยได้พิจารณาระดับความกังวลของตนเองและบันทึกไว้ 4. ช่วยให้ผู้ป่วยลดความวิตกกังวลโดยทักษะต่าง ๆ ในการลดความวิตกกังวล เช่น การฝึกผ่อนคลาย การฝึกสมาธิ การลดความคิดที่ไม่เหมาะสม การดูตัวแบบ เป็นต้น 5. ช่วยให้ผู้ป่วยได้มีทักษะในการเผชิญและรับมือกับปัญหา

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
ภาพตัวแบบสังเกตอาการผู้ป่วยวิตกกังวล จับมืออยู่เป็นเพื่อนและพูดคุยประณามเป็นอาการ จนจบข้อ 2.	จัดสิ่งแวดล้อม ดูแลเรื่องยาและการรักษา ช่วยควบคุมอาการ อยู่เป็นเพื่อน การประเมินผลการให้การพยาบาล	6. ช่วยยี่เวลาผู้ป่วยสงบหรือไม่วิตกกังวล ให้มากขึ้นโดยจัดกิจกรรมและจัดสิ่งแวดล้อม 7. บริหารเรื่องยาและการรักษาอื่น ๆ ให้ ผู้ป่วยตามความเหมาะสม หรือตามแผนการ รักษาของแพทย์ 8. ช่วยควบคุมผู้ป่วยกรณีผู้ป่วยควบคุม ตัวเองไม่ได้ 9. อยู่เป็นเพื่อน และช่วยระดับประคอง ขณะที่ผู้ป่วยเกิดความวิตกกังวล การประเมินผลการให้การพยาบาล ก็คือ การนำบันทึกด้านพฤติกรรม ความวิต ความรู้สึก และลักษณะทางสรีระในระยะหลัง การพยาบาล นอกจากนี้ ยังประเมินความ สามารถของผู้ป่วยดังนี้

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ผู้ป่วน่งสมาธิ</p>	<p>1. รับรู้สัญญาณเตือน</p> <p>2. รู้ระดับความวิตกกังวล</p> <p>3. ใช้ทักษะลดกังวล</p> <p>4. เติญปัญหาได้</p> <p>บทสรุป</p> <p>1. ความวิตกกังวลเป็นประสบการณ์ที่ทุกคนมี และรับรู้ได้ โดยความรู้สึกของเจ้าตัว และพฤติกรรมแสดงออก ที่ผู้อื่น สามารถสังเกตเห็นได้</p> <p>2. เป็นประสบการณ์ ที่เป็นตัวก่อให้เกิดความเครียดจน ขวนขวายเพื่อความอยู่รอด หากรุนแรงจะบีบย่น ฝึกปฏิบัติ</p> <p>3. ความวิตกกังวล จะก่อให้เกิดพฤติกรรมอัตโนมัติ เช่น</p>	<p>1. ความสามารถในการรับรู้สัญญาณเตือน</p> <p>2. ความสามารถในการรับรู้ระดับความวิตกกังวล</p> <p>3. สามารถใช้ทักษะในการลดความวิตกกังวลอย่างเหมาะสม</p> <p>4. สามารถใช้ทักษะในการเผชิญกับปัญหาได้อย่างเหมาะสม</p> <p>บทสรุป</p> <p>1. ความวิตกกังวลเป็นประสบการณ์ที่ทุกคนมี และรับรู้ได้ โดยความรู้สึกของเจ้าตัว และพฤติกรรมแสดงออก ที่ผู้อื่น สามารถสังเกตเห็นได้</p> <p>2. เป็นประสบการณ์ ที่เป็นตัวก่อให้เกิดความเครียดจน ขวนขวายเพื่อความอยู่รอด หากรุนแรงจะบีบย่น ฝึกปฏิบัติ</p> <p>3. ความวิตกกังวล จะก่อให้เกิดพฤติกรรมอัตโนมัติ เช่น</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
	<p>โกรธ หุดหงิด โมโห พฤติกรรมที่ชวนทะเลาะ</p> <p>4. การเกิด พยาธิสภาพของความวิตกกังวลอยู่ในระดับจิตใต้สำนึก และมีก่อก่อตัวมาจากความคิดและความประสงค์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่ว ๆ ไป</p> <p>5. การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล ทำได้โดยการยอมรับการให้ยา และการฝึกทักษะลดความวิตกกังวลวิธีต่าง ๆ</p> <p>6. การพยาบาลที่สำคัญคือ การเก็บข้อมูลซึ่งทำได้โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม</p> <p>7. การประเมิน ควรประเมินทั้งด้านพฤติกรรม ความวิตกกังวล ความรู้สึก ลักษณะทางสรีระ ตลอดจนความสามารถในการลดความวิตกกังวล ได้ด้วยตนเอง</p>	<p>โกรธ หุดหงิด โมโห พฤติกรรมที่ชวนทะเลาะ</p> <p>4. การเกิด พยาธิสภาพของความวิตกกังวลอยู่ในระดับจิตใต้สำนึก และมีก่อก่อตัวมาจากความคิดและความประสงค์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่ว ๆ ไป</p> <p>5. การช่วยเหลือผู้ป่วยวิตกกังวล ทำได้โดยการยอมรับการให้ยา และการฝึกทักษะลดความวิตกกังวลวิธีต่าง ๆ</p> <p>6. การพยาบาลที่สำคัญคือ การเก็บข้อมูลซึ่งทำได้โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม</p> <p>7. การประเมิน ควรประเมินทั้งด้านพฤติกรรม ความวิตกกังวล ความรู้สึก ลักษณะทางสรีระ ตลอดจนความสามารถในการลดความวิตกกังวล ได้ด้วยตนเอง</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ผู้ปวยนั่งหม่อมองเป็นเอกหน้าต่าง ตัวแบบ เดินเข้ามาทักทายสร้างสัมพันธ์ภาพเพื่อการ รักษา</p>	<p>การพยาบาลผู้ป่วยวิกฤตกังวล การสร้างสัมพันธ์ภาพ</p>	<p>ตัวแบบ “ สวัสดีค่ะ คุณเอริค ขอนั่งคุยด้วยคนได้ไหมคะ” ตัวแบบ “ ขอบุคคละที่ให้นั่งคุยด้วยดีจิ้นชื่อ เอมอร ไชยมงคล เป็นนศศึกษาพยาบาลปีที่ 3 ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี มหาสารคามที่นี่ 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือวัน อังคาร พุธ พฤหัสฯ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 8 โมงเช้าจนถึง ปาย 4 โมง ค่ะ” ตัวแบบ “ คุณเอริค รู้ไหมคะว่า วันนี้วันที่เท่าไรแล้ว” ผู้ป่วย “ ถ้าไม่ได้แล้ว ไม่ค่อยสนใจ”</p>
<p>ผู้ป่วยพยักหน้ารับ ตัวแบบจึงพูดต่อ ผู้ป่วยพูดไม่มองหน้า</p>	<p>การใช้คำถาม</p>	<p>ตัวแบบ “วันนี้ วันพุธที่ 14 มิถุนายน นะคะ” ผู้ป่วย “ ูไปก็ไม่มีอะไรจะโยชน์อะไร” ตัวแบบ “ คิคยังงหรือคะ ที่ว่าวันที่ไปก็ไม่มีอะไรจะโยชน์” ผู้ป่วย “ จะมีอะไรจะโยชน์อะไร ในเมื่อการที่เป็นอยู่ไม่รู้ว่า หายเมื่อไร”</p>
<p>ผู้ป่วยพูดด้วยความกังวล</p>	<p>การตีความ</p>	<p>ตัวแบบ “ อการอะไรหรือคะ ดูคุณกังวลกับมันมาก” ผู้ป่วย “ โทสัน เมื่ออาหาร เป็นลมบ่อยๆ กลางคืนก็ตื่นไม่</p>

ภาพประกอบ	เสียง
<p>ผู้ปวยเรียบสัักกัแล้วพูดอ คัวมบเบจยบ ให้ออกาศผู้ปวยพูดระบายต่อ</p>	<p>หลัง”</p> <p>ผู้ปวย “ระขะเบรเกฯ อากการตึ้นนิตนอตรงกินยาแล้วหลังได้ บ้าง แต่ขังเป็นลมบ่อขฯ ช่วงหลังฯ กินยาแล้วไม่ ได้ผลเลย ท้องก็ ผูก”</p> <p>ตัวเบบ “ แล้วมีอากการอย่างไรอีกคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ก็อย่างทีบอคนะแหละ เป็นลมบ่อขฯ ช่วงแรกกินยาก็ตึ ขึ้น ช่วงหลังพอกินยาก็ไม่ค่อขจะตึขึ้น ท้องก็ผูก”</p> <p>ตัวเบบ “ อุดคุณ ไอริม ใ้สิักหุดหจิดนะคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ไซสิ เป็นไครก็หุดหจิดทั้งบั้นแหละ ตอนนั้ฉันก็ใ้สิัก ใจหวิวฯ คัลัายจะเป็นลม ฉันจึงขอยอนุญญาพยายาบาลขามังทั้งนี้ ”</p> <p>ตัวเบบ “ แล้วอากการตึ้นบั้งหรือขยปล่าคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ตึขึ้นมาหน่อข”</p> <p>ตัวเบบ “ ก่อนเกิตอากการหุดหจิดขงคุดสังเกตหรือขยปล่าคะ ว่ามี เหตุการณะอะไรมาค่อน”</p>
	<p>หลัง”</p> <p>ผู้ปวย “ ระขะเบรเกฯ อากการตึ้นนิตนอตรงกินยาแล้วหลังได้ บ้าง แต่ขังเป็นลมบ่อขฯ ช่วงหลังฯ กินยาแล้วไม่ ได้ผลเลย ท้องก็ ผูก”</p> <p>ตัวเบบ “ แล้วมีอากการอย่างไรอีกคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ก็อย่างทีบอคนะแหละ เป็นลมบ่อขฯ ช่วงแรกกินยาก็ตึ ขึ้น ช่วงหลังพอกินยาก็ไม่ค่อขจะตึขึ้น ท้องก็ผูก”</p> <p>ตัวเบบ “ อุดคุณ ไอริม ใ้สิักหุดหจิดนะคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ไซสิ เป็นไครก็หุดหจิดทั้งบั้นแหละ ตอนนั้ฉันก็ใ้สิัก ใจหวิวฯ คัลัายจะเป็นลม ฉันจึงขอยอนุญญาพยายาบาลขามังทั้งนี้ ”</p> <p>ตัวเบบ “ แล้วอากการตึ้นบั้งหรือขยปล่าคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ตึขึ้นมาหน่อข”</p> <p>ตัวเบบ “ ก่อนเกิตอากการหุดหจิดขงคุดสังเกตหรือขยปล่าคะ ว่ามี เหตุการณะอะไรมาค่อน”</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ผู้ป่วยตื่นตกใจแล้วเริ่มมีอาการหายใจถี่</p> <p>ขึ้น</p> <p>หายใจตันและตื่นจนเกิดภาวะ Panic attack</p> <p>ขึ้น</p> <p>ผู้ป่วยท้วงตีความแบบบิดเบือนด้วยความหวาดกลัวตัวแบบโน้มน้าวเข้าใกล้ผู้ป่วยพร้อมปลดอบแล้วจับชีพจรบอกผู้ป่วยให้ควบคุมการหายใจ</p> <p>และร่วมปฏิบัติกรหายใจไปพร้อมกับผู้ป่วย</p>	<p>การยอมรับพฤติกรรม</p> <p>การสังเกต</p> <p>อยู่เป็นเพื่อน</p>	<p>ผู้ป่วย “โอ๊ย! ฉันใจเต้นขึ้นมาอีกแล้ว หายใจไม่ออก ช่วยด้วยๆ”</p> <p>ผู้ป่วย “ฉันกำลังจะตายใหม่ โอ๊ย! เหมะหน้าอก”</p> <p>ตัวแบบ “ใจเย็นๆ ค่ะ</p> <p>ผู้ป่วย “ฉันจะตายแน่”</p> <p>ตัวแบบ “ใจเย็นๆ ค่ะ ตอนนี่ฉันเห็นคุณไอริสหายใจเร็วเกินไปนะคะ คุณไอริส หายใจช้าลงหน่อยนะคะ”</p> <p>ผู้ป่วย “ฉันจะตายแน่”</p> <p>ตัวแบบ “ไม่ค่ะ ใจเย็นๆค่ะ ดิฉันตรวจการเต้นของชีพจรของคุณแล้วได้ 76 ครั้ง/นาที ซึ่งเป็นค่าปกติค่ะ คุณไอริสต้องทำใจเย็นๆ หายใจเข้าช้าๆ ออกช้าๆค่ะ”</p> <p>ผู้ป่วย “ฉันกลัวค่ะ ฉันกลัว ช่วยฉันด้วยนะ”</p> <p>ตัวแบบ “ตอนนี้คุณทำได้แล้วนะคะ” พร้อมกับจับมือผู้ป่วย</p> <p>“ขอให้คุณฟังดิฉันนะคะ ว่าดิฉันจะอยู่ตรงนี้เป็นเพื่อนคุณค่ะ หายใจเข้าออกช้าๆ ตามที่ดิฉันบอกทีละ ดิฉันจะทำด้วยเพื่อช่วยให้คุณมั่นใจขึ้น ค่ะ เริ่มหายใจเข้าพร้อมกับนะคะ ชุดหายใจเข้าช้าๆ ค่ะ นับ 1, 2, 3, 4 ช้าๆค่ะ และหายใจออกให้หมดทีละ นับ</p>

ภาพประกอบ	ภาพคำขวัญ	เสียง
<p>ผู้ช่วยอาการสงบ ตัวแบบประมึนอาการ อีกครั้ง</p> <p>ผู้ปวยมีท่าทางเป็นมิตรและยอมรับตัวแบบ มากขึ้น</p> <p>ผู้ปวยพยักหน้ารับตัวแบบจึงถามต่อ</p>	<p>1, 2, 3, 4 ตีมากตะ”</p> <p>ตัวแบบ “เป็นไงบ้างคะ ตีขี้มึงคะ”</p> <p>ผู้ปวย “พอหายใจซ้าลงแล้วมันตีขึ้นจริงๆ แต่มือยังจับมือ ขังเป็นอยู่”</p> <p>ตัวแบบ “ไม่เป็นไรนะคะ อาการเหล่านี้เป็นขึ้นได้ ถ้าคุณหายใจ เร็วๆ วิธีนี้ก็คือว่า คุณ ไอริมต้องพยายามหายใจเข้าเร็วๆ ก่อน หายใจออกช้าๆแล้วอาการก็จะดีขึ้น และหายไปเองคะ”</p> <p>ตัวแบบ “ ตอนนี้มือคุณไอริมอุ่นขึ้นแล้วนะคะ ไม่เย็นเหมือนสัก ครูสักอย่างไรมั้บ้างคะ”</p> <p>ผู้ปวย “ ตีขึ้นจริงๆ นื่องนักศึกษาเก่งจัง”</p> <p>ตัวแบบ “คุณไอริมพอจะเล่าเรื่องของคุณไอริมให้ฟังต่อ ได้มั้คะ”</p> <p>ผู้ปวย “ได้คะ”</p> <p>ตัวแบบ “ก่อนหน้าที่คุณไอริมทำงานอะไรหรือคะ”</p> <p>ผู้ปวยมีสีหน้าเครียดแล้วพูดว่า “เป็นครูคะ”</p> <p>ตัวแบบ “เป็นครู” ผู้ปวยเจ็บบ</p> <p>ตัวแบบ “ช่วงนี้โลกปวยหรือคะ”</p>	<p>การทวนซ้ำ</p> <p>การตั้งคำถาม</p>

ภาพประกอบ	ภาพกิจกรรม	เสียง
<p>ผู้ช่วยของหน้าตัวแบบดังเล็คเจอร์แล้วพูด</p>	<p>การให้ข้อมูล</p> <p>การเก็บข้อมูล</p>	<p>ผู้ช่วย “ต้องตาออกเลยคะ เพราะเป็นครูโรงเรียนราษฎร์”</p> <p>ตัวแบบ “แต่เท่าที่ตัดสินใจทราบมา หรือเคยเห็นมา อาการอย่างคุณเอริคสามารถที่จะทำ หรือประกอบอาชีพได้ตามปกติคะคะ อาจจะเป็นเพราะอยู่โรงเรียนราษฎร์ อย่างนี้ก็มีผลต่อปัญหาทางเศรษฐกิจหรือเปล่านะ”</p> <p>ผู้ช่วย “กระทบกระเทือน เพราะเพิ่งแต่งงานได้ 2 ปี ตามที่เขาก็เป็นครู รายได้จึงไม่มาก ค่ะเรายังไม่มีลูกด้วยกัน”</p> <p>ผู้ช่วย “ขอโทษนะคะ น้องนักศึกษาคงไม่เข้าใจหรอก เพราะน้องยังไม่แต่งงาน”</p>
	<p>การสรุป</p>	<p>ตัวแบบ “ไม่เป็นไรคะ แต่ตัดสินใจว่าพอจะเข้าใจบ้างคะ เพราะอย่างน้องคิดค้นสิ่งที่มีประสิทธิภาพที่ขายที่แต่งงานแล้วเช่นกัน วันนี้เราทั้งคู่ยกกันครั้งแรกอาจยังไม่คุ้นเคยกันมาก่อน เรื่องบางเรื่อง อาจลำบากใจที่จะพูดให้ฟัง แต่ตัดสินใจว่าเมื่อเราคุ้นเคยกันมากกว่านี้ คุณเอริคคงจะสามารถพูดถึงสิ่งที่ทำให้ไม่สบายใจในโอกาสต่อไป และถ้ามีอะไรที่คิดว่าฉันพอจะช่วยเหลือได้ ก็ให้บอกนะคะ”</p> <p>ผู้ช่วย “ขอบคุณ น้องนักศึกษามากนะคะที่กรุณาอยู่เป็นเพื่อน”</p>

ภาพประกอบ	ภาพกิจกรรม	เขียน
		<p>ตัวแบบ “วันหนึ่งพอแค่นี้ พุ่งในเวลาเดียวกันดิ้นตะมาตุ้งกับคุณไอริชใหม่ละ”</p> <p>ผู้วิจัย “พุ่งนี้จะคุยกับน้องอีกค่ะ”</p> <p>ตัวแบบ “พุ่งนี่เจอกันละคะ สวัสดิ์ค่ะ”</p>

เรื่องที่ 3 : การพยาบาลผู้ป่วยกักร้าว

ตัวแบบ : นักศึกษาพยาบาล

สถานการณ์ : ตัวแบบได้รับมอบหมายให้ดูแลและให้การพยาบาลผู้ป่วยชายที่มีแนวโน้มจะแสดงพฤติกรรมกักร้าว ตัวแบบต้องเข้าไปสร้างสัมพันธ์ภาพ การใช้คำพูดของตัวบ่งชี้ชัดคำ ใช้ภาษาเข้าใจง่าย สั้นๆ ให้โอกาสผู้ป่วยพูดระบายความรู้สึกด้านกายใจออกมา ให้คำปรึกษากับการระบายความทุกข์ที่เหมาะสม และแนะนำการระบายความทุกข์ที่เหมาะสมอื่นๆเพิ่ม โดยให้ผู้ป่วยพิจารณาด้วยวิธีของตนเอง และสิ้นสุดกระบวนการสนทนา

ภาพประกอบ	ภาพผู้กระทำ	เสียง
การพยาบาลผู้ป่วยกักร้าว วัตถุประสงค์ หลังจากเรียนรู้เรื่องอาการผู้ป่วยกักร้าวแล้ว ผู้เรียนจะต้องบรรลุวัตถุประสงค์ดังนี้ 1.อธิบายกลไกการเกิดอาการนิโกรธ และพฤติกรรมกักร้าวได้ 2.จำแนกรูปแบบของพฤติกรรมกักร้าวได้ 3.อธิบายวิธีการจัดการกับผู้ป่วยพฤติกรรมกักร้าวรุนแรงได้ 4.วิเคราะห์สถานการณ์ ตัวอย่าง และวิธีการพยาบาลอย่างเหมาะสมได้ 5.ให้คำแนะนำ การปฏิบัติตัวกับผู้ป่วยกักร้าว จากสถานการณ์การณตัวอย่างได้	การพยาบาลผู้ป่วยกักร้าว วัตถุประสงค์ หลังจากเรียนรู้เรื่องอาการพยาบาลผู้ป่วยกักร้าวแล้ว ผู้เรียนจะต้องบรรลุวัตถุประสงค์ดังนี้ 1.อธิบายกลไกการเกิดอาการนิโกรธ และพฤติกรรมกักร้าวได้ 2.จำแนกรูปแบบของพฤติกรรมกักร้าวได้ 3.อธิบายวิธีการจัดการกับผู้ป่วยพฤติกรรมกักร้าวรุนแรงได้ 4.วิเคราะห์สถานการณ์ ตัวอย่าง และวิธีการพยาบาลอย่างเหมาะสมได้ 5.ให้คำแนะนำ การปฏิบัติตัวกับผู้ป่วยกักร้าว จากสถานการณ์การณตัวอย่างได้	

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพผู้บรรยายหน้าครีดยดขึ้นไปมาสำคัญ ที่หน้าตาพยาบาลแล้วยกเก้าอี้เข้าทำร้าย</p>	<p>6. ประเมินการพยาบาลผู้ป่วยก้าวร้าวจากสถานการณ์ ตัวอย่าง ว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด</p> <p>พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นกร แสดงออกของอารมณ์โกรธ</p> <p>พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นการแสดงออกของอารมณ์โกรธ</p>	<p>6. ประเมินการพยาบาลผู้ป่วยก้าวร้าวจากสถานการณ์ตัวอย่าง ว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด</p> <p>พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นกร แสดงออกของอารมณ์โกรธ</p> <p>พฤติกรรมก้าวร้าว เป็นการแสดงออกของ อารมณ์โกรธ ซึ่งเป็นแรงขับตามธรรมชาติ การ การแสดงออกเป็นการก้าวร้าว การเก็บกด หรือ การเปลี่ยนย้ายเป้าประสงค์ในทางจิตเวช มิได้ไป จากสังคม วัฒนธรรม อาจแสดงออกโดยการพูด การกระทำต่อสิ่งที่ทำให้โกรธ</p>
	<p>ทฤษฎีการเกิดความก้าวร้าว</p> <p>1. ทฤษฎีแรงขับ (drive theory) - แรงผลักดันเพื่อการมีชีวิตร - แรงผลักดันไปสู่ความตาย</p>	<p>ทฤษฎีการเกิดความก้าวร้าว</p> <p>1. ทฤษฎีแรงขับ (drive theory) - แรงผลักดันเพื่อการมีชีวิตร - แรงผลักดันไปสู่ความตาย</p>

ภาพประกอบ	ภาพลักษณะ	เสียง
ภาพคนชกต่อยกันอย่างรุนแรง	<p>ทฤษฎีแรงขับ (Drive theory)</p> <p>1. แรงผลักดันเพื่อการมีชีวิต</p>	<p>ทฤษฎีการเกิดความก้าวร้าว</p> <p>1. ทฤษฎีแรงขับของฟรอยด์</p> <p>ความก้าวร้าวเกิดจากสัญชาตญาณของมนุษย์ โดยมนุษย์ตกอยู่ใต้อิทธิพลของแรงผลักดันพื้นฐาน</p> <p>2. ออยกิงคือ</p> <p>1. แรงผลักดันเพื่อการมีชีวิต ซึ่งแสดงออกในลักษณะหึงพ้อใจ สุข ขยาก็มีชีวิต</p> <p>2. แรงผลักดันไปสู่ความตาย ซึ่งแสดงออกโดยการก้าวร้าว อยากทำลายแรงขับความก้าวร้าว จะพัฒนาไปอย่างเหมาะสม หากได้รับการตอบสนองของพัฒนาการทางเพศ และขั้นตอนเหมาะสม หากการตอบสนองข้อพัฒนาการทางเพศไม่เหมาะสม ผู้นั้นจะก้าวร้าว</p> <p>แฉงอยู่ในจิตใต้สำนึก เมื่อมีความขัดแย้งทางจิตได้</p> <p>สำนึก เมื่อมีความขัดแย้งทางจิตใจ ก็จะแสดง</p> <p>ความก้าวร้าวออกมาได้</p>
ภาพคนขี่มอเตอร์ไซด์	แรงผลักดันเพื่อการมีชีวิต	
ภาพคนชกต่อยและใช้ไม้ทุบตีกัน	แรงผลักดันไปสู่ความตาย	

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
ภาพฟ้าทอมอย	2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) "การเรียนรู้แบบ"	2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) "การเรียนรู้แบบ"
ภาพการต่อสู้จากหนังในโทรทัศน์	"การเรียนรู้แบบ"	2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม เป็นการเรียนรู้แบบพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของผู้อื่น ซึ่งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้ว จะได้รับผลสำเร็จตามต้องการ เช่น การเรียนแบบจากทีวี ภาพยนตร์ ดนตรีตนเองซึ่งชมหรือเห็นที่แสดงความก้าวร้าวแล้วได้ของเล่น น้องจึงเรียนแบบตาม
	Model แสดงการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว	เมื่อคนเราไม่สมหวัง สูญเสีย จะรู้สึกคับแค้นใจ ไม่เป็นที่ต้องการ ก่อให้เกิดความรู้สึกถูกคุกคาม เกิดเป็นความวิตกกังวล จึงพยายามใช้กลไกทางจิตชนิดต่าง ๆ เช่น การใช้เหตุผล การเก็บกด การตีเบ เพื่อลดความวิตกกังวลนั้น ๆ หากไม่ได้ผลจะทำให้มีอารมณ์โกรธ ซึ่งทำให้คนมีพลัง มั่นใจในตนเองมากขึ้น หากความโกรธมากขึ้นจะกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมา อาจสร้างผลกระทบที่ร้ายกาจก็ได้

ภาพประกอบ	ภาพลักษณะ	เสียง
<p>ภาพผู้ช่วยขายหนึ่งโยกตัวอยู่ที่มุมห้องคนเดียว บางช่วงนั่งพูดคนเดียว</p> <p>ผู้ช่วยขายคนเดิมแสดงความกระวนกระวาย</p> <p>จากนั้น โกรธมีก้นหมัดแน่น</p> <p>ดูจากเก้าอี้ก้นหอยมีรอยมือตนเอง สักครู่นี้หน้าตาภาพยาบาลที่นั่งอยู่</p>	<p>ขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>บุคคลประสบความสำเร็จ</p> <p>หวาดหวั่นวิตกรู้สึกไม่สบายใจ</p> <p>เกิดพลังสมองเกินต้องขจัดออก</p> <p>เพื่อกลับมาสภาวะสมดุล</p> <p>ขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>บุคคลประสบความสำเร็จ</p> <p>ต้องการพลังงานสมองเกินเพื่อกลับมาสภาวะสมดุล</p>	<p>ขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>บุคคลประสบความสำเร็จ</p> <p>หวาดหวั่นวิตกรู้สึกไม่สบายใจ</p> <p>เกิดพลังสมองเกินต้องขจัดออก</p> <p>เพื่อกลับมาสภาวะสมดุล</p> <p>ขั้นตอนการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>1. บุคคล ประสบกับความผิดหวัง มีความรู้สึกภาพพจน์ของตนเองถูกบั่นทอน</p> <p>2. เกิดความหวาดหวั่นวิตก</p> <p>3. ความหวาดหวั่นวิตก เปลี่ยนรูปเป็นไม่สบายใจและมีพลังเกิดขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงทางกายตามมา เช่น หนักร้อนแดง</p> <p>ถ้าลมมือหรือครัดตัวที่ตนเองไม่อาจควบคุมได้</p> <p>4. บุคคลรู้สึกท้อใจหรือจะเผลอบางอย่างเพื่อขจัดพลังงานส่วนเกิน และภาวะเคร่งเครียด</p>

ภาพประกอบ	ภาพลักษณะ	เสียง
<p>ภาพคนเขียนคำเพื่อมาจากนั้นก็นับแม่พวกเพื่อน</p> <p>ผู้ช่วยชายขึ้นคำพยางค์</p> <p>ภาพคนเง้าถึงงเองแล้วเดชะข้า</p>	<p>รูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กระทำต่อตนเอง 2. กระทำต่อสิ่งที่คล้ายคลึง 3. กระทำต่อสิ่งอื่น ๆ 4. กระทำต่อตนเอง <p>รูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กระทำต่อตนเอง 2. กระทำต่อสิ่งที่คล้ายคลึง 3. กระทำต่อสิ่งอื่น ๆ 	<p>ที่เกิดขึ้นเพื่อหันกลับมามีอาการเดิม</p> <p>รูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กระทำต่อตนเอง 2. กระทำต่อสิ่งที่คล้ายคลึง 3. กระทำต่อสิ่งอื่น ๆ 4. กระทำต่อตนเอง <p>รูปแบบของพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กระทำต่อบุคคลหรือสิ่งของต้นเหตุ เช่น โกรธเพื่อนที่เป็นต้นเหตุให้ตนเองถูกทำโทษ จึงทำร้ายเพื่อน 2. กระทำต่อบุคคลหรือสิ่งของคล้ายคลึงกับต้นเหตุ เช่น โกรธหม้อที่ไม่ให้กลับบ้าน ก็ก้าวร้าวกับพยางค์ 3. กระทำต่อบุคคลหรือสิ่งของอื่น ๆ เช่น โกรธพ่อที่ทำโทษ แล้วไปเตะสุนัข

ภาพประกอบ	ภาพตัวอักษร	เสียง
ภาพคนยิงธนู	<p>4. กระพาดของตนเอง</p> <p>พดดิกรรรมกักร้าวที่พบบ่อย กระวนกระวายหงุดหงิดไม่เป็นมิตร พูดเสียงดัง ตะคอก ทำลายสิ่งของ ทะเลาะวิวาทชกต่อยทุบตี ทำร้ายตนเอง</p>	<p>4. กระพาดของตนเอง เป็นการใช้กลไกทางจิต เช่น โกรธที่มีที่กลับบ้านดีด จึงผูกคอตาย</p> <p>พดดิกรรรมกักร้าวที่พบบ่อย กระวนกระวายหงุดหงิดไม่เป็นมิตร พูดเสียงดัง ตะคอก ทำลายสิ่งของ ทะเลาะวิวาทชกต่อยทุบตี ทำร้ายตนเอง</p>
ภาพผู้ป่วยชาย แสดงแหว่งตาแก้วร้าว	<p>กระวนกระวายหงุดหงิดไม่เป็นมิตร พูดเสียงดัง ตะคอก ทะเลาะวิวาทชกต่อยทุบตี ทำร้ายตนเอง</p> <p>กระวนกระวายหงุดหงิดไม่เป็นมิตร</p> <p>พูดเสียงดัง ตะคอก</p>	<p>พดดิกรรรมกักร้าวที่พบบ่อย กระวนกระวายหงุดหงิดไม่เป็นมิตร พูดเสียงดัง ตะคอก ทำลายสิ่งของ ทะเลาะวิวาทชกต่อยทุบตี ทำร้ายตนเอง</p> <p>พดดิกรรรมกักร้าวที่พบบ่อย 1. อารมณ์หงุดหงิดมาก กระสับกระส่าย อยู่ไม่ นิ่ง นัยน์ตาขวาง 2. ใช้คำพูดเหยียดหยาม ตัดทอน ประชด ประชัมเสียงดัง 3. ใช้กำลังกายหรืออาวุธทำลายสิ่งของ</p>
ภาพคนนั่งหน้าเครื่องเล่นเสียง	<p>ภาพคนนั่งหน้าเครื่องเล่นเสียง</p>	<p>3. ใช้กำลังกายหรืออาวุธทำลายสิ่งของ</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพผู้ไปร้องไห้หน้าตาพยาบาลช่วยยกเก้าอี้จะพาคนพยาบาล</p> <p>คนยิงตัวตาย</p>	<p>ทะเลาะวิวาทพหุขกตอยหุหุตี</p> <p>ทำร้ายตนเอง</p>	<p>4. เอะอะอาละวาด ไร้กำลังหรือมีอาการทำร้ายบุคคลอื่น</p> <p>5. บางครั้งพฤติกรรมรุนแรงพุ่งเข้าสู่ตัวเอง ได้แก่</p> <p>ตำหนิตนเอง ไม่ยอมกินไม่ยอมนอน จนถึงรุนแรงมากได้แก่ การกรีดเนื้อ กินยาพิษและการฆ่าตัวตาย</p>
	<p>การช่วยเหลือผู้ป่วยพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง</p> <p>1. การย้ายส่งโรงพยาบาลเพื่อระงับอาการกระวนกระวาย</p>	<p>การช่วยเหลือผู้ป่วยพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง</p> <p>1. การใช้ยาสงบประสาทเพื่อระงับอาการกระวนกระวาย</p>
<p>ภาพผู้ไปร้องไห้เก้าอี้จะพาคนพยาบาล</p> <p>ภาพยา Diazepam 10 mg , Haloperidol 5 mg , เซมิเซตีล และ กระบอกฉีดยา</p>	<p>การใช้ยา</p>	<p>1. การใช้ยา นิยมใช้ยาฉีดในช่วงก้าวร้าวรุนแรง ได้แก่ Haloperidol 5 mg ฉีดเข้ากล้ามเนื้อทุก 4-6 ชม. เพื่อช่วยระงับอาการกระวนกระวายหลังผ่านจากใช้ร่วมกับ Diazepam 10 mg</p>

ภาพประกอบ	ภาพที่เกาะ	เสียง
<p>ภาพผู้ช่วยถูกมัดมือและเท้าผูกติดกับเตียง 4 ม.ม. อยู่ในสภาพนอนหงายผู้ช่วยตื่นและร้องเรียกที่ผู้ก</p>	<p>2. การผูกมัด เพื่อแยกสถานการณที่กระตุนอารมณ์ จำกัดการเคลื่อนไหวของผู้ช่วยร้อง</p> <p>การผูกมัด</p>	<p>คิดเข้าเส้นทุก 1-2 ชม. เพื่อให้ผู้ช่วยสงบนอนหลับได้</p> <p>2. การผูกมัด เพื่อแยกสถานการณที่กระตุนอารมณ์ จำกัดการเคลื่อนไหวของผู้ช่วยร้อง</p>
<p>ภาพผู้ช่วยถูกมัดมือและเท้าผูกติดกับเตียง 4 ม.ม. อยู่ในสภาพนอนหงายผู้ช่วยตื่นและร้องเรียกที่ผู้ก</p>	<p>การผูกมัด</p>	<p>2. การผูกมัด จะกระทำเป็นวิธีการสุดท้าย เมื่อใช้วิธีอื่นไม่ได้ผลแล้วเท่านั้น โดยมีหลักการคือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นการรักษา 2. เพื่อแยกผู้ช่วยออกจากสิ่งแวดล้อมที่มีกระตุนจนผู้ช่วยควบคุมตัวเองไม่ได้ 3. เพื่อจำกัดการเคลื่อนไหวจากความเป็นอันตรายต่อตนเอง และผู้อื่น 4. ผู้ป่วยร้องเอง เนื่องจากตัวตนเองอาจควบคุมตัวเองไม่ได้
<p>ภาพผู้ช่วยถูกจับมัด</p>	<p>วิธีการผูกมัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lock เข็มซาจับให้นอน - ปลดอยู่ที่ตะข่าง - ปลดยเมื่อพบพฤติกรรมสงบ 	<p>วิธีการผูกมัด</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lock เข็มซาจับให้นอน - ปลดยที่ตะข่าง - ปลดยเมื่อพบพฤติกรรมสงบ

ภาพรวมภาพ	ภาพศึกษา	เสียง
<p>ภาพเจ้าหน้าที่ 4 คน เข้าจับผู้ป่วยก้าวร้าว โดย Lock แทนขาหรือมือทั้ง 4 คนแล้ว จับผู้ป่วยนอนหงายกดลงกับพื้น ภาพผู้ป่วยถูกมัดติดเตียง</p>	<p>- Lock แทนขาจับให้นอน - ปลดมือเมื่อพฤติกรรมสงบ</p>	<p>วิธีการผูกมัด กรณีผู้ป่วยก้าวร้าวรุนแรง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เข้าทางด้านหลัง จับตัว Lock แทนขาจับให้นอน โดยใช้เจ้าหน้าที่อย่างน้อย 4 คน 2. กางปลอกยึด ควรทำที่ละข้าง ห่างกัน 5-10 นาที ไม่ควรกระทำตามคำขอร้องหรือข่มขู่ 3. ต้องให้ผู้ช่วยรับรู้ว่า การผูกมัดเป็นวิธีรักษาอย่างหนึ่ง การปลดปลอกยึดเป็นกรกระตุ้นจิตใจของเจ้าหน้าที่ โดยยึดลักษณะอาการและพฤติกรรมของผู้ป่วยเป็นสำคัญ
	<p>การพยาบาลผู้ป่วยที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ป่วยเพื่อสร้างความไว้วางใจ จัดสิ่งแวดล้อมให้สงบ</p> <p>จัดสิ่งของที่อยู่อาศัยให้เป็นอาวูธ การพูดคุยชัดเจน นำเสียงสุภาพ</p> <p>ให้การยอมรับไม่ดูถูก</p> <p>ส่งเสริมให้ออกกำลังกาย</p> <p>ให้การเสริมแรง การชี้แนะ</p>	<p>การพยาบาลผู้ป่วยที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <p>ก้าวร้าวสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ป่วยเพื่อความไว้วางใจจัดสิ่งแวดล้อมให้สงบ</p> <p>จัดสิ่งของที่อยู่อาศัยให้เป็นอาวูธ การพูดคุยชัดเจน นำเสียงสุภาพ</p> <p>ให้การยอมรับไม่ดูถูก</p> <p>ส่งเสริมให้ออกกำลังกาย</p> <p>ให้การเสริมแรง การชี้แนะ</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพตัวแบบและเพื่อนเข้าป่าตกท้าย</p> <p>สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ช่วย</p>	<p>จำกัดพฤติกรรมอย่างรวดเร็ว</p> <p>เปิดโอกาสให้พูดระบาย</p> <p>รักษาระยะห่าง</p>	<p>จำกัดพฤติกรรมอย่างรวดเร็ว</p> <p>เปิดโอกาสให้พูดระบาย</p> <p>รักษาระยะห่าง</p>
<p>ภาพห้องพักับผู้ช่วยที่สงบ</p>	<p>สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ช่วยเพื่อความไว้วางใจ</p>	<p>การพยาบาลผู้ช่วยที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้ช่วย ให้เกิดความไว้วางใจเพื่อสามารถสังเกตการเปลี่ยนแปลงอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอาการที่ส่งสัญญาณ ความก้าวร้าวเช่นกรวนกรวย คำพูดเป็นนัย หูดเสียงดังขึ้น กล้ามเนื้อเกร็ง แหวดาคุดก้าว
<p>ภาพมีดโกน มีดปัดอกสไลม์ ขวดแก้ว</p> <p>กรรไกร ไม้คอง</p>	<p>จัดสิ่งแวดล้อมให้สงบ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2. จัดสิ่งแวดล้อมที่รบกวนประสาทสัมผัสน้อยที่สุด แสงไม่จ้า เสียงจากวิทยุ ทีวี ผู้ป่วยอื่นและญาติฯ ไม่รบกวน
	<p>จัดสิ่งของที่ผู้ช่วยจะใช้เป็นอาวุธ</p>	<ol style="list-style-type: none"> 3. จัดสิ่งของที่ผู้ช่วยอาจจะใช้เป็นอาวุธ ทำร้ายตนเองและผู้อื่นได้ เช่น เข็ม มีดโกนหนวด ฟอยล์ กระดาษ

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ตัวแบบและพีระมิดคล้ายผู้ปวยที่มีสีหน้า สง.รักษาระยะห่าง 3 พุต ทำมุม 90°</p>	<p>การพูดคุย ชัดเจน สุภาพ</p>	<p>4 การพูดคุย ควรใช้คำพูดที่ชัดเจนสั้น ๆ เข้าใจ ง่าย น้ำเสียงสงบ อ่อนโยน และต้องดูอารมณ์ของผู้ปวย ว่าพร้อมที่จะพูดคุยด้วยหรือไม่</p>
<p>ผู้ปวยพูดเกี่ยวกับภาวะหลังมือที่เป็น สาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวตัวแบบ ใช้ทัศนคติการทอผ้า ไม่แสดงการตำหนิ</p>	<p>ให้การยอมรับโดยไม่ดูถูก</p>	<p>5. ให้การยอมรับผู้ปวย คือตระหนักรู้เสมอว่า ผู้ปวยเองมีความกลัวว่าตนเองจะแสดงพฤติกรรม ก้าวร้าวเมื่อโกรธ โดยที่ไม่สามารถยับยั้งการกระทำ ของตนเองได้ พยายามไม่ควรแสดงพฤติกรรมที่ ทำให้ผู้ปวยรู้สึกว่าคุณค่าของตนเองต่ำลง</p>
<p>ผู้ปวยอะก้ำก้างกายแดงฟูบวม</p>	<p>ส่งเสริมให้ออกก้ำก้างกาย</p>	<p>6. พยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทาง สร้างสรรค์และสังคมยอมรับ โดยหากิจกรรมที่ผู้ปวย สนใจ เช่น เล่นกีฬาที่ให้พลังกำลังมาก แต่อย่าเป็น การแข่งขันหรือกิจกรรมกลุ่มใหญ่ เพราะอาจ กระตุ้นให้ผู้ปวยก้าวร้าวได้ กิจกรรมที่ควรจัดให้เช่น การตะกระสอบทราย</p>

ภาพประกอบ	ภาพกิจกรรม	เสียง
<p>ตัวแบบแนะนำ.ให้ออกกำลังกายตอนเย็น</p> <p>เพิ่มผู้ช่วยเห็นด้วย ตัวอย่างสรุปแล้วให้คำ</p> <p>ชมเป็นการเสริมแรง</p>	<p>ให้การเสริมแรง การชี้แนะ</p>	<p>เสียงไม่มี ให้ออกกำลังกาย การบริหาร เป็นต้น</p>
<p>ผู้ช่วยก็ว่าช่วยยกก็ว่าจะพาดพยายาล</p> <p>เจ้าหน้าที่ 4 คน เข้ามารับ Look เขมเขมา</p> <p>และจับมัดติดเตียง.นทีสุธ</p>	<p>จำกัดพฤติกรรมอย่างรวดเร็ว</p>	<p>7 จัดสถานการณ์เพื่อส่งเสริมให้ผู้ช่วยระบายอารมณ์โกรธไปในทางที่ถูก เช่น ชี้นะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ร่วมกันวางแผนกับผู้ช่วยเพื่อแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าว</p>
<p>ผู้ช่วยพูดระบายอารมณ์</p>	<p>เปิดโอกาสให้ผู้พูดระบาย</p>	<p>8 จำกัดพฤติกรรม หากผู้ช่วยมีพฤติกรรมที่รบกวนเป็นอันตรายทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น หลักเสียงการจำกัดพฤติกรรมเพื่อการลงโทษ คือ ต้องทำความเข้าใจตลอดร่วมกันก่อน หากจำเป็นต้องผูกมัด ควรรวดเร็วการเข้าไปดูแล ควรมีเจ้าหน้าที่อื่นอยู่ด้วย และต้องมีระบบการช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว</p> <p>9 เปิดโอกาสให้ผู้ช่วยพูดระบายความรู้สึกกดดันภายในออกมาเป็นการพูด วัตถุประสงค์ได้เต็มที่หรือการกระทำที่เหมาะสม เช่น เดินไปมาพูด ระบายอารมณ์ จึง โดยไม่ดำเนินพฤติกรรมเหล่านี้ รับฟังด้วยความสงบ</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>พยาบาลนั่งลงจากผู้ป่วยก้าวเร็ว</p>	<p>รักษาพยาบาล</p> <p>การปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้ป่วยก้าวเร็ว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การรับเข้าไปในโรงพยาบาล 2. พูดด้วยวิธีที่เป็นมิตรและสุภาพ 3. กริยาท่าทางเปิดเผย ไม่มึนๆ 4. คำพูด สุภาพชัดเจน 5. ใช้คำทักทายให้เขาพูดแสดงความเครียด 6. การผูกมัดใช้เป็นวิธีสุดท้าย 	<p>10. เมื่อผู้ป่วยมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง พึงระวังรักษาระยะห่าง และกับผู้ป่วยอื่นๆ ออกไป เพราะอาจกระตุ้นอารมณ์ของผู้ป่วย และหากได้รับอันตรายได้ หากจำเป็นควรรายงานแพทย์เพื่อรับยาสงบประสาทและจำกัดพฤติกรรมอย่างเร็ว</p>
	<p>การปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้ป่วยก้าวเร็ว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การรับเข้าไปในโรงพยาบาล 2. พูดด้วยวิธีที่เป็นมิตรและสุภาพ 3. กริยาท่าทางเปิดเผย ไม่มึนๆ 4. คำพูด สุภาพชัดเจน 5. ใช้คำทักทายให้เขาพูดแสดงความเครียด 6. การผูกมัดใช้เป็นวิธีสุดท้าย 	<p>การปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้ป่วยก้าวเร็ว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การรับเข้าไปในโรงพยาบาล 2. พูดด้วยวิธีที่เป็นมิตรและสุภาพ 3. กริยาท่าทางเปิดเผย ไม่มึนๆ 4. คำพูด สุภาพชัดเจน 5. ใช้คำทักทายให้เขาพูดแสดงความเครียด 6. การผูกมัดใช้เป็นวิธีสุดท้าย <p>การทำปฏิสัมพันธ์กับผู้ป่วยก้าวเร็ว</p>

ภาพประกอบ	ภาพอักษร	เสียง
<p>ภาพโรงพยาบาลประสาทดงตง ดิจิทัลขยาย และผู้ป่วยซึ่งเปลี่ยนชุดผู้ป่วยเรียบร้อยแล้ว แล้วนั่งอยู่ในห้องผู้ป่วย</p>	<p>การรับเข้าไว้ในโรงพยาบาล การทำอย่างรวดเร็ว</p>	<p>1. การรับเข้าไว้ในโรงพยาบาลควรรีบด่วน ไม่ ให้อรอนานเพราะขอระออยจะเกิดอาการแพ้ลง- พลาถน และรุนแรงได้หากต้องรอ ควรเชิญไปนั่งในที่ สงบ ไม่พูดพลาถน มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่มีสิ่งที จะใช้เป็นอาตุลได้ และควรให้ผู้ป่วยเปลี่ยนชุดเป็น ชุดรพ ให้เร็วที่สุด</p>
<p>ภาพดอเบบเข้าไปหาผู้ป่วย ที่นั่งอยู่ที่พื้น มุมห้อง ตัวแบบนั่งลงรักษาจะระห่าง แล้ว หักทอยผู้ป่วยด้วยท่าทางเป็นมิตร มีประธานอยู่ข้างหน้า</p>	<p>พูดด้วยวิธีที่เป็นมิตรและสุภาพ</p>	<p>2. เริ่มต้นด้วยทักทายที่เป็นมิตร พยายาม สื่อ ให้ผู้ป่วยรู้ว่าเราก้ล้งจะช่วยเหลือ ขอให้เขาได้ พูดถึงสิ่งทีมกบกรณจิตใจ หรือข้อข้องใจ เพื่อทีเขา จะรู้สึกทพบายบาลให้เกียรติเขา ยอมรับเขา และตั้งใจช่วยเหลือ ท่าทีเหล่านี้จะช่วยให้เขาสงบลง</p>
	<p>การวางกรียาทงเบบไม่ระมู</p>	<p>3. กรียาทงเบบในขณะเข้าไปพูดคุย ปฏิสัมพันธ์ จะต้องไม่คุกคาม หรือมีกรียาไม่ไว้ใจ เช่น เอามือทุกกระนะเข้า เขามีข้อไขว้หลังหรือเอามือกอด อก ท่าทงเบบจะต้งหนักแน่นและสงบ</p>